ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX
№ 121 (977).

СУБОТА

12 ЖОВТНЯ 1968 РОКУ

Ціна 2 коп.

Кировоградская областная библиотека им. Н. К. Крупской

ОУНБ ім. Д. І. Чижевського

Н.ОНТ

14 — 15 ЖОВТНЯ — ОБЛАСНИЙ ЗЛІТ ТВОРЧОЇ МОЛОДІ, ПРИСВЯЧЕНИЙ 50-РІЧЧЮ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ

Із здобутками молодих знайомтеся на 3-й сторінці.

ТИЖДЕНЬ КОРЧАГІНСЬКИХ ЗУСТРІЧЕЙ

проводиться на Житомирщині. На молодіжних святах, урочистих зборах виступають комсомольці 20-х років, ті, хто боровся за Радянську владу разом з М. Островським, організовував перші комсомольські осередки, починав будувати нове життя в поліському краї.

Про героїчні діла славного корчагінського племені розповідають ветерани Ленінського комсомолу, колишній член Волинського губкому комсомолу учасник третього з'їзду комсомолу М. С. Шевченко, ветеран чапаєвської дивізії Г. І. Карпезо, колишній бригадир жіночої бригади наваловідбійників Г. Ю. Устинова, колишній секретар Шепетівського райкому комсомолу Л. М. Жилінський та інші.

У дні тижня юнаки і дівчата відвідають місця комсомольської слави, покладуть квіти до гранітних обелісків першим комсомольцям.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

МИ ДО ТЕБЕ, ЗЕМЛЕ

Вони простували засніженими стежками, нерозчищеними од наметів дорогами, що ведуть у степ. Вони — це 30 хліборобських комсомольсько-молодіжних колективів нашого району, які стали в області ініціаторами соціалістичного змагання комсомольців та молоді на честь піввікового ювілею Ленінського комсомолу. Знам'янські тваринники тоді заявили, що підвищать продуктивність корів, машинобудівники Кіровограда вирушили за економію і бережливість на кожному робочому місці. А олександрійці кинули клич: «Ми йдемо до тебе, земле!». І на майбутніх 2100 гектарах кукурудзи, 1000 гектарах бурякової плантації закипіла праця молодих ентузіастів.

А нині хлібороби Олександрійщини вже рапортують про свої здобутки в праці. По 40 центнерів кукурудзи в зерні збирають механізатори колгоспу імені Куйбишева. Ланка Дмитра Китаєва з цього ж господарства має 20-центнерний урожай соняшника. Його товариш Іван Бабенко разом з іншими членами своєї ланки виростив 250-центнерний урожай буряків.

Інше господарство, колгосп імені Мічуріна. Звідти повідомляють про діла колективу ланки Степана Коваленка, яка відправляє 36—40 центнерів кукурудзи з гектара.

Ще влітку ватажок комсомольців артілі імені Суворова Георгій Матрьохін сповістив:

— Готуємо спеціальну бригаду, яка заготовляє корми для худоби.

Тепер відомий ужинок суворовців: за 15 днів в траншеї вони завантажили 4489 тонн силосу. Найкраще попрацював екіпаж Валентина Жежері.

А оце нова радість, — нашій районній комсомольській організації обком ЛКСМУ визначив перше місце у змаганні по заготівлі кормів для громадського тваринництва, нагородив Почесною грамотою, заніс до Книги пошани обласної комсомольської організації. Почесною грамотою обкому комсомолу нагороджені також молоді хлібороби артілі імені Свердлова та комсомольсько-молодіжна бригада колгоспу імені Володимира Ульянова. Така відзнака, звісно, заслужена. Адже молодь району заготовила більше 2 мільйонів тонн грубих кормів, кукурудзяного силосу.

Окремо хочеться сказати про комсомольсько - молодіжну бригаду Петра Макаренка з колгоспу імені Володимира Ульянова. Цей колектив виростив 180-пудовий урожай зернових, 250-центнерний урожай буряків. На рахунку молодих трактористів 6000 гектарів умовної оранки, 2600 кілограмів зекономленого пального. Собівартість кожного гектара умовної оранки доведена до 3 крб. 84 коп. (передбачалося 4 крб. 40 коп.). Успіх бригаді принесли механізатори Ю. Сафроненко, В. Ільченко, І. Степаненко, В. Цебрієнко, С. Ручка.

З поля зібраний урожай колоскових, скоро справлять обжинки кукурудзоводи, буряководи. А хлібороби району вже з новими турботами. Вони готуються гідно зустріти 100-річчя з дня народження Ілліча. Створюються спеціалізовані бригади, які заготовляють і вивозять в степ місцеві добрива, гуртуються школи хліборобської майстерності, як годиться справжнім господарям, в полі працюють орачі. І всюди серед заспівувачів добрих починань знову молодь, комсомольці.

М. ГРОМОВИЙ,
перший секретар Олександрійського райкому ЛКСМУ.

КРОКИ ПО 48-й ПАРАЛЕЛІ

ДЕСЬ ТУТ, по березі річки Березівки й далі, перекриваючи бурякові плантації і лісосмуги, озимий клин, проходить лінія, що обперізує всю земну кулю. Стримуючи стукіт серця, я ступаю по вологій землі: крок, два, три... Хвилювання наростає з кожним кроком, а я йду далі — йду по 48-й паралелі. Йду землями радгоспу «Устинівський», колгоспів: «Заповіт Ілліча», імені Ватутіна, імені Суворова, йду по землі Устинівського району.

Якщо йти по 48-й паралелі на схід, то зустріну на своєму шляху селища Жовтневе, що у Волгоградській області, Жаркамис — у Казахстані, Нельму — в Хабаровському краї, острів Расшуа — на Курілах. На заході 48-а паралель приведе мене в чехословацьке містечко Нове-Замки, в Ньиредхазу, що в Угорщині, вона пролягла через французькі міста Ле-Ман та Монтаржи...

Та я йду лише по невеличкому відрізку паралелі, по її тисячній долі, що проходить в кількох кілометрах на північ від районного центру Устинівки. Йду і зустрічаю людей, що сходили її колись на захід і схід. Вони йшли по ній крізь вибухи снарядів і посвисти куль, крізь пожежі і вогонь, щоб утвердити на ній, на 48-й паралелі, нове життя. І ті ж Нове-Замки і Ле-Ман, Сент-Джонс і Квебек повинні бути вдячні людям у формі радянського солдата, які відстояли їх свободу у жорстокій борні з гітлерівською Німеччиною та імперіалістичною Японією, повинні бути вдячні, що над 48-ю паралеллю щоранку сходить сонце, викупане в росі, а не в чорних плямах від порохового диму.

Це він, Максим Кіндратенко, житель села Березоватки, тоді ще юнак, з боями пройшов до Праги, а потім штурмував Малий і Великий Хінган. Був їздовим у батареї, а згодом — номером в гарматній обслузі. Його медалі красномовно розповідають, який далекий, важкий і героїчний шлях пройшов він по 48-й паралелі. А сьогодні Максим Кіндратенко — один із кращих шоферів артілі «Заповіт Ілліча», член правління колгоспу. Ми зустрілися з ним, коли він щойно повернувся з важкого рейсу, привізши по бездоріжжю шифер для колгоспних будівель.

Його земляк С. П. Горєлов установлював на 48-й паралелі Радянську владу в роки громадянської війни, а в роки Великої Вітчизняної війни з першого дня по останній був на фронті. Чи знав він, як і його односельчанка Євдокія Соколова, колишня фронтова медсестра, що йдуть вони по пошматованій, знівеченій 48-й паралелі? Мабуть, ні. Вони знали, що треба мстити ворогові за свою землю, яка вміє родити хліб, давати радість.

ЧЕРВОНОЮ ЛІНІЄЮ пролягла навколо земної кулі 48-а паралель. Чому ти червона, лінію? Чи не тому, що рясно полита кров'ю семисот березоватців, яких гітлерівці розстріляли у балці? Чому ти, лінію, замкнутим колом в'єшся навколо Землі? Чи не тому, що пам'ять людська також не має кінця любові і шани до тих, хто поліг, захищаючи свій край? Над тобою, 48-а, стоять обеліски — на захід і на схід від Устинівки. Котрий із них поставлено на могилі Миколи Биченка, а котрий — на могилі Миколи Драчука?

Зранку, ще до схід сонця, виїздить у поле своїм трактором Петро Драчук, син Миколи Драчука. Іде його трактор по 48-й, прокладає смугу чорнозему. Що він шукає в полі, Петро? Могилу батькову чи славу хліборобську? Я бачив, як він першим того дня почав загінку, як його трактор робив витки, — мені здалося, що навколо Землі, — по червоній лінії паралелі. Туди — назад, туди — назад... Він поспішав, бо знову мала зіпсуватися погода. Я цінував його робочий час і ні про що не розпитував. Мені розповідали про нього борозни так само, як про Максима Кіндратенка — медалі.

ЦЬОГО високого стрункого чоловіка можна кожного ранку зустріти в полі. Широкими кроками він ходить по артільній землі, зупиниться, щось міркує. Не заважайте йому, він зайнятий. Він один із господарів 48-ї, і турбот у нього зараз багато. Та коли його й не буває, того клопоту, у головного агронома? Взимку — насіння, добрива, а з весни і до пізньої осені — теж турбота про долю врожаю. І сьогодні Костя Балицький побував уже в тракторній бригаді, потім завітав до рільників, а потім подався в поле, де на межі із землями радгоспу «Устинівський» оре Петро Драчук. Радують агронома дощі, — озимина оживає, а як погляне в інший бік — серце заходиться: буряки, кукурудза не зібрані.

ЕКСПЕДИЦІЯ «ЧЕРВОНІ ВІХИ»

Устинівка

НАРОДИВСЯ, виріс на 48-й, в школу пішов, а згодом на трактора сів Анатолій Заїка. Звідси проводжали його батьки і друзі в армію. А повернувся — обрали ровесники секретарем комсомольської організації колгоспу імені Кірова. Знали комсомольці, кому виявити довір'я. Вони не помилилися. В минулому році, зустрічаючи півстолітній ювілей Радянської влади, комсомольська організація колгоспу вийшла переможцем в соціалістичному змаганні на честь знаменної дати. Райком ЛКСМУ навічно вручив кіровцям червоний прапор.

Сьогодні вони рапортують про гідну зустріч 50-річчя Ленінського комсомолу. В рапортах молодих колгоспників — досягнення комсомольсько-молодіжних колективів і окремих комсомольців. У тракторній

(Закінчення на 2-й стор.).

Сьогодні «не льотна погода», і Микола ГРАБОВИЙ вирішив привести в порядок свою машину.

Фото автора.

КРОКИ ПО 48-й ПАРАЛЕЛІ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

бригаді № 2, де групкомсоргом Борис Волотко, працює на збиранні кукурудзи комсомольсько-молодіжний екіпаж. За кермом трактора — Борис, комбайнером — Павло Короїд, а качани возить на тік шофер Микола Грабовий. По тридцять і більше центнерів з гектара збирають молоді механізатори.

В артілі можна почути про «нічний десант». Що це — гра? Якийсь турнохід? Ні перше, ні друге. Коли синоптики повідомили, що насувається циклон з дощем, комсомольці три ночі, повернувшись із своїх основних робіт, перевозили з току зерно в комори та зерносховища. 1726 центнерів зерна врятували тоді юнаки і дівчата.

В той день, коли я був у колгоспі імені Кірова, сіялася мряка, а вночі пройшов сильний дощ. В конторі артілі, в бригадах зібрались колгоспники — шофери, трактористи, рільники. Вони мені тоді всі чимось нагадували пілотів, які ось так чекають «льотної погоди».

А я разом з Анатолієм Заїкою та Миколою Грабовим ходив по розгрузлих полях колгоспу, роздивлявся навколо, відшукуючи 48-у паралель. Я не знайшов ніякої загадкової лінії. Проте я знайшов на тій землі, по якій проходить 48-а паралель, чудових людей. І двоє з них були зараз поруч мене, молоді господарі цих полів, комсомольці, симпатичні юнаки, добрі трудівники. За свій труд і неспокій вони удостоєні честі: перший — бути секретарем комсомольської організації артілі, другий — членом обкому ЛКСМУ.

Я йшов цими землями і думав, яка вона щедра і багата на добрі врожаї і на гарних людей. Вона дала письменника Євмена Доломана і знатну пташницю Героя Соціалістичної Праці Євгенію Лапінську, двічі Героя Радянського Союзу Олексія Юхимовича Мазуренка і військового кореспондента Олексія Некористенка. На ній, на 48-й, устинівській, ще народяться тисячі відомих, бо сини бережуть славу батьківську, множать її.

В. ГАНОЦЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Устинівський район.

Експедиція «Червоні віхи» 50

ДОЛИНСЬКА

Так вони ішли в безсмертя...
Слався, подвиг їх високий!
І один у небі воїн,
Коли він радянський сокіл.

На фото В. К. ЗІНОВ'ЄВ (фото зверху ліворуч), М. К. ЗІНОВ'ЄВ, Є. Ф. ЗІНОВ'ЄВА з внучкою.

ПОЗИВНИЙ У БРАТА — „СОКІЛ-5“

КОЖНОГО ЛІТА він приїздить сюди, у заквітчану садами колгоспну Антонівку. Приїздить, щоб провідати свою 82-річну матір, вклонитися могилі батька.

Ні, йому, як Павлу Корчагіну, не пощастило скакати на баскому коні з шаблею в руці і, мов капусту, рубати голови ворогам революції. Та все ж Василь Кіндратович Зінов'єв з молодих літ був бійцем: він захищав революцію на іншому фронті. Захищав переконливим словом, нещадно боровся з куркулями-бандитами на селі, утверджував нове життя. Енергійний, сміливий і ініціативний юнак користувався повагою односельчан. За ним і пішла молодь. Коли в Антонівці організувався комсомольський осередок, Василя Зінов'єва обрали його ватажком.

Депутат сільської Ради, голова фінансової комісії, голова ради сільбуду, уповноважений по земельних справах, — які тільки доручення не довелося виконувати комсомольцю. І все робив, як належить, від душі, чесно служив людям.

А згодом — кавалерійське училище, навчання у військовій академії, служба в Радянській Армії. У Велику Вітчизняну війну захищав колиску революції — Ленінград, був начальником штабу, а потім командиром стрілецької дивізії.

— Дев'ятсот діб тривала оборона Ленінграда, — згадує Зінов'єв. — Наші воїни билися хоробро, трималися міцно. Завдавали ми клопоту фашистам. Одного разу вночі тросом зачепили рогатки, які вони порозставляли попереду своїх траншей. А вдень лебідкою їх тягнули до себе. І тут почався «сабантуй». До рогаток німці чіпляли міни. І ось вони рвуться, німці палять з усіх видів зброї. Бійці спостерігають це і сміються. Так що інколи і на війні нам було весело...

В першій половині січня 1944 року дивізія, якою командував наш земляк полковник Зінов'єв, разом з іншими з'єднаннями перейшла у рішучий наступ. Через два тижні бійці цієї дивізії захопили плацдарм на західному березі ріки Нарви.

За успішні дії при прориві блокади, за героїзм, проявлений в боях за Кенігсберг, дивізію було нагороджено орденом Червоного Прапора.

— Важкі, тривожні то були дні й ночі. Але наша дивізія не відступала ніколи. Девіз був один: вперед і тільки вперед, — з гордістю говорить бойовий комдив.

А що бойовий, то вірно. У полковника Зінов'єва 16 високих урядових нагород. Серед них — орден Леніна, три ордени Червоного Прапора, орден Вітчизняної війни, орден Кутузова, орден Червоної Зірки та інші.

... Живе у Києві на вулиці Заньковецької, 8, полковник у відставці. Близько 30 літ віддав він службі в Радянській Армії, виховував і гартував воїнів-патріотів, вів їх у гарячі бої за честь і незалежність соціалістичної Вітчизни. Та комуністи ніколи не йдуть у відставку. Полковник Зінов'єв і зараз у строю. Він бере активну участь у громадській роботі, часто виступає перед молоддю, школярами. Колишній комдив створив серію портретів радянських полководців — Фрунзе, Щорса, Пархоменка, Боженка, Котовського і подарував їх Кіровоградському обласному краєзнавчому музею. Портрети ці незвичайні: їх виполено на фанері.

Є у Василя Кіндратовича ще одна пристрасть: він займається садівництвом. Хтозна, коли б він не став комдивом, то, можливо, був би вченим-мічуринцем, перетворювачем природи. Ось і зараз у саду над річкою в Антонівці, де з весни до осені разом з дружиною проживає Зінов'єв, що не дерево, то дослід...

ЄЛИЗАВЕТА ФЕДОРІВНА повільно піднімає віко скрині й дістає звідти дорогу реліквію — орден молодшого сина. Обережно бере в руки високу нагороду, яка виблискує золотом. А ось і орденська книжка, в якій записано, що Зінов'єва Миколу Кіндратовича Указом Президії Верховної Ради СРСР від 6 травня 1965 року нагороджено орденом Вітчизняної війни першого ступеня. Нагороджено посмертно за відвагу і мужність, проявлені в боях за Батьківщину.

Непрошені сльози зволожують зморшкувате обличчя матері.

— Коля добре вчився, захоплювався фізкою, малюванням. Навчання йому давалося легко: за один рік кінчив два класи — шостий і сьомий.

До війни вчився в Криворізькому педінституті. Займався парашутним спортом. Пізніше при аероклубі закінчив школу пілотів.

Згодом деякий час учителював. А коли фашисти напали, пішов добровольцем на фронт.

... Ранок 10 липня 1942 року. На стоянці завмерли в двошереговому строю бойові літаки. Команда — і пілоти розійшлися по машинах. Микола Зінов'єв, машина якого одержала в бою пошкодження і тепер була на ремонті, підійшов до командира й попросив у нього дозволу «прокататись на його коні».

Дозвіл було одержано. Невдовзі пілот Гокіпаєв і його ведучий Зінов'єв сиділи в літаках, готові до бою. Сигнал ракети — і винищувачі зірвались з місця, стрімко пронеслися по аеродрому й злетіли.

Набравши висоту, льотчики розвернули машини й пішли до Новоросійська.

Коли пролітали поблизу одного з селищ, Зінов'єв помітив на горизонті три характерні крапки. Через хвилину Микола визначив, що на місто йде ланка «юнкерсів». Увімкнув передавач:

— «Сокіл-6», я — «Сокіл-5», до бази йдуть бомбардувальники.

Та відповіді від напарника не дочекався: той десь загубився у хмарах. Тоді Микола один пішов на зближення з ворогом, кинувся в атаку. Підійшов впритул, і полоснув чергою. «Юнкерс» задимів, звернув праворуч, намагаючись утекти. Останні літаки вперто йшли до мети.

Зінов'єв примусив ще одного «юнкерса» розвантажитися від бомб і піти ні з чим. Тепер радянський льотчик залишився один на один з ворожим бомбардувальником, атакував його. Та тут закінчилися боєприпаси. Тоді Микола вирішив використати останній засіб — таран. Фашист вижимав зі своєї машини все, на що вона була здатна, намагаючись утекти від переслідування. Та це йому зробити не вдалося. Винищувач врізався гвинтом у хвіст «юнкерса». Бомбардувальник став падати до землі. Але й наш літак охопився полум'ям...

Так по-геройському загинув наш земляк-комсомолець. Тривалий час про його подвиг нічого не було відомо. Мати лише одержала звістку про загибель сина. І тільки через багато років, коли країна святкувала 20-річчя перемоги над фашистською Німеччиною, до Є. Ф. Зінов'євої завітав офіцер райвійськкомату і вручив їй орден сина.

Г. ПОЗНЯК.

с. Антонівка.

...А ТРЕТІЙ — ФУТБОЛІСТ

— БУЛО В БАТЬКА два сини, — почав Федір Костянтинович...

— А третій — футболіст, — доказав сміючись Іван. — Знаємо вже.

Не раз чув від батька жартівливі докори. Побоювався старий Гнибіденко синового захоплення футболом. Хіба ж мало людських дітей захоплювалося отак вітрогонством, та й про навчання і про все інше забули. Не такий наче в нього син Іван, та все ж, чому б не нагадати по-батьківському, не повчити.

Іван слухав, а з-під русявого чуба посмішка очима — лукава і тепла. Мовляв, не турбуйся, батьку, крім футбола, он ще скільки справ у мене, а футбол також діло не останнє. Бач, якими орлами йдуть мої хлопці до армії. А якби не спорт?..

І дійсно, проводжали Володимира Соколенка, капітана радгоспної футбольної команди до Радянської Армії, то таким героєм стояв на сцені. Дівчата зиркають та перешіптуються.

Після того, як новобранця привітали ветерани громадянської та Великої Вітчизняної воєн, ветерани труда, друзі, мовив директор радгоспу:

— Стільки бойових перемог тобі, скільки мав їх у футбольних баталіях.

Може, і жартома мовив, а таки приємно, коли твоя футбольна команда зайняла перше місце у районних змаганнях, а всі 17 футболістів одержали другий спортивний розряд.

Та не лише футбольною командою доводиться займатися секретареві комсомольської організації радгоспу імені Карла Маркса. Ось прийде зима, замете поле, і виведе Іван своїх хлопців готувати хокейний майданчик. А секції штангістів, борців?

Не гуляйвітер син Федора Гнибіденка. Так і робітники радгоспу говорять. Бо чого б тоді викликав його директор на раду:

— Малувато людей у нас, Іване, а весна не жде. Може, підсобите?

— Поміркувати треба.

Зібралися в комітеті Микола Кабаченко, Микола Бондаренко, Валерій Якимчук, Євген Марченко, Михайло Ковач, Микола Скуратовський, Микола Євтухов, Володимир Ковтун та ще кілька хлопців. Бачать, задумливий сидить їх ватажок.

— Ну, давай, Ваню, — кинув один.

Думав хлопчина, гумореску розповість Іван Гнибіденко. Бо частенько отак перед концертом збере їх і читає щось новеньке. Хлопці сміються, хвалять, критикують. Це було завжди першою пробою сил перед виступом на сцені.

Але сьогодні мова йшла про інше.

— Земля сохне, хлопці. А разом з водичкою і багатство наше радгоспне у вирій вилітає.

— Отже, коротко. Пропоную створити комсомольсько-молодіжну ударну групу. Площа — 34 гектари. Техніка є. Старенька. Відремонтуємо?

Відразу ж пішли оглядати агрегат. А вранці вже вийшли в поле.

— Ну й футбольна команда! — із задоволенням посміювалися робітники, дивлячись через деякий час на стрункі рядки буряків.

А коли восени збирали врожай, комсомольсько-молодіжний буз найвищим по радгоспу.

Батьки занепокоєні. То футбол, то хокей, то духовий оркестр, а тепер про «Мрію» якусь весь час говорить. Ансамбль, каже, це такий молодіжний. А то ось механік і бригадир ображаються. Солідних людей примусив, щоб подивилися: техніка під снігом, господаря не знайшлося... Теж господар!.. Вчився б краще. Адже не жарт сказати — інститут народного господарства. Хіба легка справа?

— Та вчуся я, — терпляче пояснює Іван. — «Хвостів» немає.

Якось застав Іван батьків стривоженими. Уловив співчутливий материн погляд, глянув запитально.

— Дзвонили з району, викликають. Накоїв щось?

— Накоїв, — сказав таємниче.

Повертаючись із Долинської, вихором влетів мотоциклом на подвір'я, загальмував біля самісінького ганку.

— Ну що? — зустріла мати.

— Прийняли.

— Знову, в який гурток?

— Ні, — сказав серйозно, — кандидатом у члени партії.

Знову затріщав мотоциклом.

— Куди не обідавши? — сплеснула руками старенька.

— До хлопців...

Мати готує непутящому синові найсмачніший обід.

В. ДІМІН.

Радгосп імені Карла Маркса Долинського району.

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

Оптимізм чи самозаспокоєність?

Гортаю списки. Все честь по честі. Прізвища слухачів гуртків комсомольської політосвіти, рік народження, партійність, програма, за якою мають проходити заняття, анкетні дані пропагандистів.

Це заспокоює. А ще більше — запевнення працівників міськкому. Мовляв, усе зроблено, продумано заздалегідь, хвилюватися нічого.

Беремо курс на колгосп імені XX з'їзду КПРС.

— За якою програмою навчаються там комсомольці? — запитую.

— «Бесіди про партію», — відповідає секретар міськкому Анатолій Гусаков.

Міськкомівський газик виносить нас за околицю Знам'янки. На грунтовій дорозі машину підкидає, сповільнюємо хід.

— Встигнути б, — турбуються товариші, — заняття почнуться о шостій вечора.

Приїздимо о пів на шосту. В конторі зустрічаємо комсомольського секретаря колгоспу імені XX з'їзду КПРС Анатолія Гавуру.

— А хіба сьогодні? — здивовано перепитує.

Анатолій Гавура дивується. А що ж залишається робити мені? Адже годину тому розмовляв у райкомі комсомолу, погодив маршрут, уточнив назву гуртка комсомольської політосвіти.

— Який гурток має працювати цього року?

— «Біографія Володимира Ілліча Леніна».

Але ж мені ясно сказали: «В колгоспі імені XX з'їзду КПРС працюватиме гурток «Бесіди про партію».

Запитально дивлюся на представників райкому.

— Це такий кущ, — похмуро кидає один з них і безнадійно махає рукою. — Глибинка.

Тут, мушу сказати, що до «глибинки» ми добиралися менше як за півгодини.

Всім ніяково, становище непевне.

— Пропагандист готовий до занять, — повідомляє Анатолій Гавура.

— Збирай на вісім...

Сидимо, поглядаємо на годинники.

Тріщить мотоцикл Гавури.

— П'ятеро згодилися прийти.

А слухачів гуртка політосвіти в колгоспі імені XX з'їзду КПРС за списками 16...

Ось я в сусідньому колгоспі імені Чапаєва.

— Скільки комсомольців було на політзаняттях? — запитую у секретаря комсомольської організації Надії Компанієць.

— Четверо.

— А всього скільки в організації?

— Двадцять сім...

Того ж вечора в колгоспі імені Чапаєва мали відбутися звітно-виборні збори. В залі зібралося щонайменше 30 юнаків і дівчат. То невже вони не могли прийти на заняття політгуртка?

Коли ж дізнався, що з кожного комсомольця, який мав прийти на збори, взяли розписку, все стало ясно.

— Глибинка, — без ентузіазму повторюють товариші. — В інших організаціях політзаняття пройшли на рівні. Ось хоч би й локомотивне депо...

Тож думається, чи не засліпили комсомольських працівників успіхи окремих організацій району в політичному озброєнні молоді?

В. ШАРІЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Знам'янський район.

Сергей ТЕМЦУНИК

МАГИСТРАЛЬ

Вижу снова:
закончив зря калякать,
перекуры
вы-курив сутра,
в пику тем,
кто верит только в слякоть —
стройбригада
строит
магистраль.
Магистраль —
не к погребу дорожка,
разносолы где
про черный день.
Ни одна
граница
черной кошкой
не перебежит ее нигде.
Кто брехал:
«Старанья ваши всуе!»
(брех собачий
до сих пор
не стих),
из кювета
встали, голосуют,
но на голос права
нет у них.
Магистраль...
Далек я от сравнений,
но дорога
— факт, а не мираж,
Путь туда,
где указал нам
Ленин.
В коммунизм
ведет километраж.

Сергій Темцуник тільки-но виходить на життєву ниву. Торік закінчив десятирічку, працює у рідному селі Лозуватому Ульяновського району. Мріє стати журналістом.

У його віршах помітно пошук свого голосу і, безперечно, обдарування.

М. Смоленчук.

ЖУРАВЛЯМ

Уплывают
в синюю безвестность.
Полно
неземной тоски
«...курлы!..»
Тяга к небу,
журавлиной песней
ты была
у сгорбленной Земли.
Журавли мои,
вы просто
даты
зелени лесов,
весны аллей.
Вы —
напоминанье,
что когда-то
ключ от неба
был у журавлей.

ФОТОКОНКУРС „ПРОМІНЬ-68“

Небо кличе.

Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

Дмитро ІВАНОВ

Із солдатського блокнота

Дмитро Іванов — земляк Дем'яна Бедного. В 1965 році він закінчив Губівську середню школу Компаніївського району. Потім — служба в Радянській Армії. Зараз працює в колгоспі села Тарасівки Новгородківського району.

ЩАСТЯ

Він стояв схвильований без меж.
Телеграми текст в очах крутився.
Ну хіба ж одразу це збагнеш:
Ти вже батько!
Вчора народився
Син.
І радість в думку хміль несла,
І в зіниці батька цілувала.
І у наших поглядах не зла,
Холостицька заздрість танцювала.
Під «Ура!» стогорле, безліч раз,
Ми його до стелі підкидали.
Ми, його вітаючи, в той час
Нову долю збурено вітали!
І в село, де п'є росу зіркач,
День поніс дитині першу цяцьку:
Сонця перепечений олескач
На всесильних радощах солдатських.

ТРИВОГА

Тривога знов. Ми трішечки шкодуєм,
Що наші сни розвіялись, як дим.
У довгий ряд осіння ніч шикує
Хвилини, потом зрошені рясним,
Та атлас неба зоряний гортає...
Назустріч ліс, мов чорний, сонний птах...
Горбаті кілометри
шлях лишав
Пекучими рубцями на ногах.
В цей час, напевне,
нашим рідним вдома
Ще сниться яснина жаданих стріч...
У ранцях їхню
світлу,
чесну втому
Ми несемо крізь цю тривожну
ніч.

ВЕТЕРАН

І. Величку

Як іде він щовечора з поля,
Втома тіло пече йому,
Й тихо стогнуть протези від болю
В набубнявілу снами пітьму.
І ехидством огуди прошите,
Зойкам дереза в унісон,
Випливає з імли прожите,
Ніби сон, неймовірний сон:
Фронтові вгамувались дороги,
І вернувшись на згар заграв.
Він гірким пераком до знемоги
Спрагу спогадів заливав.
Туга з ним цілоденно дружила,
Бо із серцем його (скільки раз!)
Десь під вечір зникала дружина,
Щоб прийти лиш в дозірний час.
Та набридло питать: «Куди ти?»
Й по зневіри липкому піску
Остогидле життя котити
У хмільнім інвалідним візку...
... Кам'яніли з натуги м'язи,
«ХТЗ» норовив, мов кінь,
А із мук вогняної маси
виповзало:
«Не мучся, Кинь».
Та зібравши всю силу і волю,
Зуби зціпивши наче в бою,
Він не поле орав, а долю
Переорював чорну свою.
Бо хотілось
не Бути,
а Жити,
І підвладні лиш правді одній,
Виростали пшениця і жито,
Й пахли спеченим хлібом дні.
І під силу
фантазії вченим
До великостей звершень сягать,
Бо вони той цілющий,
священний
хліб,
із муки й муки,
їдять.
А йому б хоч вночі відпочити,
Та коли ніч блукає селом,
Ноги в хату приходять і діти,
Його діти, яких не було...
Як іде він удосвіта в поле,
В світ, що щастям довірливо снить,
Знову стогнуть протези від болю:
«Люди, чуєте, не проспіть!»

ДО СВОГО ФЕСТИВАЛЬНОГО САДУ...

ВЕСНОЮ ПРИХОДИТЬ до свого саду натхнення. Але найбільше — восені. Ті, хто має право на ужинок. Восени виноград найкрупніший. І яблуневі віття низько до землі виснуть, як перевисають до життєдайних джерел земних восени найповніші поетичні рядки, найзвучніші пісні, найсвітліші полотна...

Нинішня осінь, як багата наречена. До її веселого фестивального саду зберуться найдостойніші, щоб потім здобути право на вінець переможця.

Молода фестивальна осінь приносить багато нових імен, прозорі пісенні грона. Під мелодію осені виколисуються стозвучні поетичні рядки...

Вони будуть на фестивалі!

З племені мужніх — мій родовід.
Ленінна справи — мій заповіт.
В кожній задумі праця сія.
Юність тривожна — юність моя.

Вчора я слухав слова пісні. Сьогодні вона лягла на нотний стан мужньою, світлою любов'ю до рідного краю, до засіву весни і щасного ужинку осені... Завтра вона прозвучить на фестивалі. Її творці — поет Григорій Щербина і композитор Кім Шутенко принесуть її в дар комсомолу.

Багато здібних митців прийдуть сьогодні до свого фестивального саду. І радісне весняне натхнення вони принесуть молодій комсомольській осені, якій виповнюється п'ятдесят.

І будуть щасливі відкриття.

Поет Дмитро Іванов з новгородківського села Тарасівки: йому 21 рік, а поезії ще ніде не видруковані і нікому не показані, прозвучать, як молоді українські раїни.

І будуть щасливі зустрічі.

З давньою і доброю піснею кремгесівського композитора Миколи Донця «Закохалася», яку вже друге десятиліття співає вся Україна і з його «Журавлиною піснею» ще нікому не показаною, ще ніде не виконаною.

І будуть знайомства через відстані.

Їх принесуть на фестивальну сцену «Брестські етюди» молодого художника Леоніда Бондаря, і його акварельні замальовки з долинської комсомольської будови.

І буде звучати реквієм мужнім горда і нескорена мати молодого скульптора Амірана Дейсадзе.

...І стане багатою фестивальна осінь.

На її комсомольське свято приїдуть молодий графік з Новоархангельського району Віктор Колісниченко і Микола Патокін з Кремгеса, композитор Анатолій Загребельний зі Знам'янки, і поет Вячеслав Колесников з Олександрії... А ще з Олександрії і Новоархангельська — керівники танцювальних колективів і постановники танцю — Роман Моздюк і Анатолій Кріпак.

І тоді комсомольська молодість і мудрість її старших друзів поєднається в одному фестивальному хорі... В комсомольському.

...Вони прийдуть до саду свого натхнення.

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

БУРЕ ЗОЛОТО

Цей репортаж я присвячую комплексній механізованій бригаді гірників комуніста Володимира Івановича Огороднього. Бригаді, яка виборює право називатись іменем великого Леніна.

Автор.

КРОКИ ПО ШТРЕКУ

Десь позаду лишивсь далеко
Ранок, промінями застелений.
Мої кроки гудуть по штреку
Надто лунко, хоч і непевнено.
Рейки круто убік звиваються,
Синьо світяться з темноти,
Де комбайн щораз вгризається
У масивні руді пласти.
Просувається він нівроку,
І якщо у процентах висвітлить
Його місячні владні «кроки»,
То сто тридцять, навряд, чи й вистачить.
А хазяїн його Астахов
В щирій посмішці променіє:
«З цим підземним слухняним птахом
Ми ще вище злетіть зуміем».
«Все можливо»,— говорить Слава.
Слава Лисенко — це комсорг.
По освітленій довгій лаві
Ми проходимо з ним удвох,
Ми прямуєм туди, де молодо
Серце б'ється на кожнім кроці,
Там, де буре вагоме золото
Золоті добувають хлопці.
Що не вміють ставати в позу,
Що плюють на прогнози нитиків.
В очі правду говорять просто,
Не цураються самокритики...
Облямовує стіни пористі
Міцно дошками зшите кріплення.
І проходять десь поруч грозовці,
На звитяжний свій труд покликані.
І спішить уперед відчутно
Дальносяйна широка путь...
Їхні кроки по штреках буднів
У дзвінке майбуття ведуть.

ІНТЕРВ'Ю З В. І. ОГОРОДНІМ

«А бригада у нас чудова.
Колектив — ніби ладний спів.
І працює на чесне слово.
І дарма не кидає слів.
Спільний успіх і спільний клопіт.
Всі, неначе в сім'ї одній.
Комсомолія — Дерко, Дробот...
Комуністи — Бенько, Рудий...
Живемо із міцною вірою
У невичерпність власних сил.
Справжні успіхи нас окрилюють.
А невдачі не ріжуть крил.
Що до труднощів, то насправді
Вони нас не завжди цураються.
Зараз ледве не півбригади
Остудентилося, навчається.
Ну ось Дробот, який на себе
Нелегкі взяв науки «пута».
Після зміни Мишкові треба
Поспішати до інституту...»
Огородній дає оцінку
Механізмам новим на НОП-у.
І ліхтарик шахтарський зирка
В мій розкритий товстий блокнот.
Бригадир сповіща, що «радо ми
Позмагаємось теж з упертими...»
(Із Шутович, із бригадою).
Сподіваються бути першими.
Потім каже: «Сторіччя Леніна,
Що землею іде крилато,
Ми зустрінемо, будьте впевнені,
Як належить стрічати свято.
І хоч це і нелегка справа,
Але вірю і знаю я:
Завоюєм високе право
Іллічеве носить ім'я...»

З БРИГАДНОГО ЩОДЕННИКА

СТОРІНКА Олександра ПОПОВА

Що ж бувають (як це негарно),
Хоч і рідкісні, але травми.
Ось так сталося, що негадано
До лікарні Попов потрапив.
Ні для чого слонес бравада
І красиві банальні жести.
Навіщала його бригада
Всі до одного, слово честі.
Олександр поправлявсь відмінно.
І не раз з очима мрійними
Він казав, що оті відвідини
Були ліками чудодійними.

ІНТИМНА СТОРІНКА

День народження в Огороднього
Наш Іванович, мов підріс.
Ми йому піднесли сьогодні
Фарфоровий тонкий сервіз.
Потім в скромній своїй їдальні,
Яка зветься чомусь «Кристал»,
Квіти райдужились вітально
В передзвоні лунких вітань
Бригадир же нітився дивно так,
Було тісно словам, столам...

СТОРІНКА РАДИ

Хто похмуро, а хто і радо
Новину цю сприйняв. Якраз
Народилась бригадна рада
І прибрала до рук всіх нас.
Це і корисно, і повчально.
Тож питання про дисципліну
Вже вирішує не начальство.
Ми розв'язуємо після зміни.
Має дужі права ця рада.
Хоч і скептики є, дарма.
А прогулів у нас в бригаді
І порушень давно нема.

ЗАМІСТЬ ЕПІЛОГА

Десь позаду проходи куці
І ствола прямокутний простір.
Піднімає мене «каруца»,
Чи то пак, вагонетка просто.
Потім — двері у душ. Будь ласка,
Є гаряча вода й холодна.
Я скидаю спецівку, каску,
Адже був «гірником» сьогодні.
Хлопці цілять в мій бік очима,
Посміхаються хитрувато,
Що простіше, мовляв, чи римн,
Чи вугілля у нас довбати?
Ми сміємося і хлюпочимось,
Одне одному тремо спини.
І мені тоді, дійсно, хочеться
Зберегти ці лункі хвилини,
Зберегти засмагліді лиця,
Шкарубкі і важкі долоні...

* * *

Золотими слідами листя
Виповняє рідкі газони.
Осінь зорить очима стомленими,
Небо хмарами переоране.
Наповняється серце споминами,
Ніби невід прозорий зорями.
І тоді... тоді хлопці славні
Мимо вікон моїх проходять,
Щоб вершити великі справи,
Щоб себе у житті знаходить.
Не торка їх колючим подихом
Ані заздрість, ні хтива слава.
І не звуть вони подвиг подвигом,
Опускаючись ранком в лаву...
А що скніти мені, кривляться
В білокрилім і мудрім світі,
Коли день у шахтарській касці
Білозубу усмішку світить...

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

м. Олександрія,
шахта 3-біс.

З 15 ЖОВТНЯ ПО 15 ЛИСТОПАДА — МІСЯЧНИК РОЗПОВСЮДЖЕННЯ КНИГИ

НАДІЙНІ ДРУЗІ І ПОРАДНИКИ

Готуючи гідну зустріч 50-річчю ВЛКСМ та 100-річчю з дня народження засновника і організатора Комуністичної партії та Радянської держави — Володимира Ілліча Леніна, комсомольці, вся молодь області активно включились в соціалістичне змагання по пропаганді та розповсюдженню літератури, присвяченої Ленінському комсомолу, та творів В. І. Леніна.

Слід відзначити роботу Петрівської районної комсомольської організації, де розповсюджено політичної, художньої, сільськогосподарської літератури на суму 12000 карбованців і вже перевиконано річне контрольне завдання, поставлене обкомом ЛКСМУ. Райком комсомолу (перший секретар В. Смаглюк) разом з правлінням райспоживспілки (голова правління П. Назарчук) провели місячники, декади та тижні по пропаганді й розповсюдженню книги, організували книжкові базари, виставки-продажі книг, книжкові лотереї, присвячені знаменним датам у житті нашої країни.

Першість у змаганні в цьому районі здобула молодь радгоспу «П'ятихатський» (секретар комсомольської організації О. Овсюк). Тут розповсюдили літератури на тисячу карбованців.

Серед міських комсомольських організацій кращих результатів досягли юнаки та дівчата міста Олександрії, які розповсюдили за І півріччя літератури на 5073 карбованці.

В Олександрійському, Долинському, Онуфріївському, Новомиргородському районах райкоми комсомолу розповсюдженням книг займаються разом з райспоживспілкою та райвідділом культури, що дає добрі результати.

В нашій області, як і по всій республіці, буде проведено з 15 жовтня по 15 листопада місячник книги, присвячений 50-річчю ВЛКСМ та 51-й річниці Великого Жовтня. Під час місячника слід звернути особливу увагу на розповсюдження суспільно-політичної літератури, зокрема творів К. Маркса, Ф. Енгельса, В. І. Леніна, літератури, виданої до 50-річчя Комуністичної партії України та 50-річчя ВЛКСМ, на пропаганду матеріалів партійних з'їздів та пленумів.

Незабаром надійде у продаж «Біографія В. І. Леніна». Потрібно, щоб ця книга стала настільною для кожного комсомольця.

Книги — надійні помічники і порадники молодої людини. І благородне завдання розповсюджувачів книг — домогтися, щоб у кожного комсомольця було якнайбільше цих порадників.

А. СКРИПНИК,
інструктор обкому комсомолу.

БАСКЕТБОЛІСТИ МІРЯЮТЬСЯ СИЛАМИ

У ці дні в спортивному залі Кіровоградського агрегатного заводу проходять змагання чоловічих баскетбольних команд товариства «Авангард», які виступають у другій групі. Право на перехід у вищу лігу виборюють представники Донецька, Дніпропетровська, Запоріжжя, Луганська, Краматорська, Тернополя, Жданова і Кіровограда.

Учасники змагань поділені на дві підгрупи. В першому ж матчі наших земляків спіткала невдача. Вони зазнали поразки від краматорців з рахунком 47:53, зустріч між баскетболістами Донецька і Запоріжжя, які входять до тієї ж підгрупи, що й кіровоградці, закінчилася перемогою перших.

Напруженими були поєдинки наступного дня. Господарі залу взяли верх над донецькими спортсменами з перевагою лише в одне очко (61:60), у зустрічі між колективами Запоріжжя і Краматорська переможці виявилися тільки в додатковій п'ятихвилинці. Ними стали запорізькі баскетболісти.

Змагання тривають.

ТОРПЕДІВЦІ ІДУТЬ ВПЕРЕД

Важливу перемогу в 32-му турі чемпіонату країни здобули 10 жовтня футболісти московського «Торпедо». Зустрічаючись в Мінську з місцевими динамівцями, вони забили три «сухих» м'ячі (Гершкович, Леньов і Стрельцов). Невдало провели в рідних стінах матч футболісти «Шахтаря», які віддали 2 очка команді «Нефтчі» — 0:1 (Стекольников). А ось в трьох інших матчах перемогли господарі поля: «Пахтакор» — СКА (Ростов-на-Дону) — 2:1 (Ібрагімов, Красницький і армієць Корнєєв), «Зоря» — «Динамо» (Кіровабад) — 1:0 (Литвинов), «Кайрат» — «Торпедо» (Кутаїсі) — 2:0 (Тягусов і Волох).

(ТАРС).

СЬОГОДНІ — СТАРТ ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР

З ІСТОРІЇ ОЛІМПІАД

● Історія старогрецьких Олімпійських ігор починається з 776 року до нашої ери, сучасних, або відроджених ігор — з 1896 року. Перші сучасні Олімпійські ігри відбулися в 1896 році в Афінах. З тих пір вони влаштовувались раз у чотири роки, але тричі вони не відбулися — у 1916, 1940 і 1944 роках.

● Одинадцять раз «олімпійці» збиралися в європейських містах — Афінах, Парижі (двічі), Лондоні (двічі), Стокгольмі, Антверпені, Берліні, Амстердамі, Хельсінкі, Римі, двічі — у містах Америки і по разу — в Австралії і Японії. В перших Олімпійських іграх 1896 року в Афінах виступило 285 спортсменів (це були тільки мужчини), що представляли 13 країн.

● На перших олімпіадах були стрибки... з місця. Особливих успіхів досяг у них американець Пурі, прозваний «гумовою людиною». На одній з олімпіад Пурі стрибнув у висоту на 165 см, довжину — на 321 см і потрійним стрибком — на 10 м 58 см.

● Коли на Олімпійських іграх 1896 року Томас Берк (США) хотів почати біг на 100 м з низького старту, судді та глядачі подумали, що він не при своєму розумі. Судді влаштували нараду і вирішили: «Якщо бігун такий дурень, хай стартує, як хоче». Нова техніка старту принесла Берку... дві золоті медалі.

● У програму перших Олімпійських ігор входили змагання з таких видів спорту — легкої атлетики, плавання, гімнастики, класичної боротьби, фехтування, велосипедного спорту, важкої атлетики і тенісу.

● На Олімпіаді 1900 року переможці в нагороду одержували... парасольки від дощу і тросточки.

● Грек Луїс Спірос після перемоги в марафонському бігу на І-й Олімпіаді став національним героєм. Він був увінчаний лаврами і в подарунок одержав новий будинок. Перукарі, кравці, власники ресторанів пропонували йому безкоштовно свої послуги. А головне, батько нареченої Луїса, який раніше не погоджувався на його шлюб, після Олімпіади вважав за велику честь мати зятем олімпійського чемпіона.

● Першим на Олімпіаді в Сент-Луїсі (США) фінішував у марафоні американець Фред Лорц. Глядачі зустріли його з величезним захопленням. Дочка президента США вручила йому приз. А ввечері суддівська колегія розвінчала «феноменального» марафонця. Виявляється, значну частину дистанції Фред Лорц проїхав на автомобілі.

● Наймолодшою олімпійською чемпіонкою була американка Марджорі Гестрінг. Коли на Олімпіаді 1936 року вона виграла змагання з стрибків у воду, їй було 13 років.

● Свої рекордні черевики-шиповки олімпієць Джессі Оуенс подарував хлопчику — негру Гаррісону Діллярду. Володар сувеніра сам став олімпійським чемпіоном у 1948 і 1952 роках.

(ТАРС).

ФОТОКОНКУРС „ПРОМІН Ь-68“

Новий будинок

Фото В. КОВПАКА.

У РЕДАКЦІЙНІЙ ПОШТІ, яка в перед'ювілейні дні дуже багата, поряд з трудовими рапортами комсомолії є й листи — прохання.

«Порадьте, дайте відповідь...» Так починається лист десятикласниць Плетеноташлицької середньої школи. Їх цікавить, чи можна робити дівчатам модні зачіски.

А учні Калмазівської восьмирічної школи Добровеличківського району просять дати відповідь, чи можна восьмикласникам писати авторучками.

Ми попросили заступника директора по навчально-виховній роботі школи № 7 м. Кіровограда Віру Юріївну Дорофєєву відповісти учням.

КРАСА—У СКРОМНОСТІ

Чудові юнаки й дівчата в нашій країні. Наша дівчина втілює в собі найкращі риси. Це і сила розуму, і душевна щедрість та простота, і оспівана народом вірність, чесність та мужність.

В чому ж краса молодої дівчини? Перш за все впадає в око скромність. Все характеризує її: одяг, зачіска, поведінка, манери і т. д. Природна краса має надзвичайну силу.

Зачіски бувають різні: скромні й надмірно пишні. Школярці найкраще підійде проста коротка стрижка. А природну косу не замінить ніяка зачіска.

Пригадайте Улю Громову з її чудовими кісьми. Дійсно, в неї була гармонія внутрішньої і зовнішньої краси, глибока віра у велике майбутнє. Вона була людиною великої душі і палкого серця. Її любили такою, якою вона була в дійсності, без прикрас, без штучності. І слід брати приклад з дівчат, які показали всьому світові чисті й відверті взаємини, дівочу гордість.

Моя вам рада, дівчата: не робіть химерних зачісок, не фарбуйте волосся. Якщо літня жінка фарбує волосся, то вона хоче сховати сивину, хоч сивина іноді прикрашає. Пригадаймо жінок Ленінграда в дні блокади. Вони посивіли буквально за кілька місяців. Вони красиві. Їх краса полягає у відданості Вітчизні. Їм може позаздрити кожна людина.

Не треба крикливих мод. Ви й так прекрасні. До вас обов'язково прийде велике кохання, чисте й незаплямоване, якщо ви будете цільні, й не розмінюватиметесь у своїх почуттях.

Що ж до авторучок, то моя думка така: не можна категорично заборонити користуватися ними. Але авторучки іноді бувають низькоякісними. В них різне чорнило. Учні ними ще більше бруднять руки, ніж звичайними ручками. Авторучка учнів нервує: часто на уроці доводиться її ремонтувати, вони не встигають писати за вчителем. Часто доводиться наповнювати ручки різним чорнилом, а не фіолетовим. Вважаю, що краще учневі писати звичайною ручкою.

В. ДОРОФЄЄВА.

ЩАСЛИВИЙ ШОСТИЙ

УЖГОРОД. Чоловік перевіряє лотерейні квитки. Один, другий, п'ятий... нема щастя. Але стривай. А де ж ще один, шостий?

— Точно, було шість, — підтверджує дружина. — Значить, загубився.

Минуло кілька місяців. Дружина листає якусь книгу і знаходить той злополучний шостий.

В цей же день всі друзі і знайомі Івана Івановича Влезка — жителя міста Хуста на Закарпатті поздоровляли його з виграним «Запорожцем».

(РАТАУ).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 13 жовтня. Перша програма. 9.00 — Ранкова гімнастика для школярів. (М). 9.15 — Теленовини. (М). 9.30 — «Будильник». (М). 10.00 — «Новини дня». (М). 10.10 — «Три капітани». Кінонарис. (М). 10.30 — «Пам'ятники архітектури». (Баку). 11.00 — Телевізійний клуб «Шукачі». (М). 11.55 — «Розквітає Буковина у сім'ї радянських народів». Свято на честь 28 річниці возз'єднання Буковини з Радянською Україною (Чернівці). 14.40 — «З святом». Привітання міністра сільського господарства УРСР П. Дорошенка. (К). 14.50 — «Піонерська естрада». (К). 15.30 — «Камертон доброго настрою». (Донецьк). 16.00 — «Музичний кіоск». (М). 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.00 — «На вогнику». (Саратов) 19.00 — Концерт лауреатів Сочинського фестивалю естрадної пісні. В перерві — міжнародна програма «Сім днів». (М). 22.00 — «Чарівники української мультиплікації». (К). 23.00 — На Олімпійських іграх. Веслування. (М).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

НЕДІЛЯ, 13 жовтня. 9.00 — Гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Телевізійні новини. (М). 9.30 — «Будильник». (М). 10.00 — «Новини дня». (М). 10.30 — «Пам'ятники архітектури». (М). 11.00 — Для юнацтва. Телевізійний клуб «Шукачі». (М). 11.55 — «Розквітає Буковина у сім'ї радянських народів». Свято на честь 28-х роковин возз'єднання Буковини з Радянською Україною. (Чернівці). 14.40 — «З святом!» Привітання міністра сільського господарства УРСР П. Дорошенка. (К). 14.50 — Піонерська естрада. (К). 15.30 — «Камертон доброго настрою». (Донецьк). 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.00 — «На вогнику». (Саратов). 19.00 — Концерт лауреатів II Міжнародного молодіжного фестивалю естрадної пісні. (М). 22.00 — Художній фільм «Слідство триває».

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 01173. Індекс 01197 Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2. Зам. № 4851. Тираж 41 000.